

PROLOG

Později odpoledne přistála Petersonova stručná zpráva na stole Harryho Marshalla, okresního první mrtvé lidské tělo, které Jenny kdy viděla, patřilo jejímu dědečkovi. Sledovala, jak mu babička vzlykající do složeného kapesníku zavírá víčka přes prázdné oči a pak, když se k ní její matka natáhla, aby ji utěšila, prudce nabízenou ruku odstrčila. Na tuhle reakci nedokázala zapomenout: byla obviňující, zlá a naprosto instinktivní. I když jí tehdy bylo teprve jedenáct let, v ten moment a při výměně pohledů, která následovala, vytušila hořký a ostudný příběh, který zůstal skrytý za výrazem starší ženy, dokud o sedm let později ve stejné posteli neochotně neopustil její tělesnou schránku.

Stála pak u otevřeného hrobu skrytá za svým otcem, a zatímco rakev pomalu a trhaně klesala do země, uvědomovala si, že mlčení okolostojících dospělých obsahuje jedovatou příchut' něčeho tak strašného, tak skutečného, až se jí sevřelo hrdlo a přestala plakat.

O mnoho let později, když už byla delší dobu na dráze svého problematického dospělého života, vykrystalizovaly pocity z těch dvou výjevů do konečného pochopení: že v přítomnosti smrti jsou lidské bytosti nejzranitelnější vůči pravdě, a že v přítomnosti pravdy jsou nejzranitelnější vůči smrti.

A právě tohle poznání, které se dostavilo v ten večer, kdy ji bývalý manžel uvítal doma s rozvodovými papíry v ruce, ji odradilo od nápadu sjet z útesu nebo skočit pod kola rychlíku. Možná, ale opravdu jen možná, se jí podařilo samu sebe přesvědčit, že myšlenky na smrt, jež na ni dotíraly, nejsou nic víc než značky na nebezpečné a strmé silnici, po které může přece jen dojet do bezpečí.

Po šesti měsících se nacházela ještě dlouhou cestu od cíle, ale mnohem blíže než v tu noc, kdy ji záblesk paměti, kterému dodalo smysl příliš mnoho vypitého vína, stáhl od pokraje propasti smrti. Teď by kdokoli při pohledu na ni sotva uvěřil, že má za sebou špatné období. To zářivé červnové ráno, první v její nové kariéře, vypadala, jako by prožívala nejlepší léta svého života.

1

MLADISTVÝ TYRAN NALEZEN OBĚŠENÝ

Danny Wills, 14 let, byl nalezen oběšený na prostěradle uvázaném na okenní mříži jeho cely v Portsheadském nápravně výchovném zařízení. Hrůzný nález objevil Jan Smirski, který pracoval v tomto soukromém nápravném zařízení jako údržbář, a který se šel právě podívat na ucpanou toaletu.

Wills, hoch smíšené rasy, si odseděl teprve deset dnů z čtrnáctiměsíčního trestu, který mu uložil soud pro mladistvé v Severn Vale. Na místo činu byla povolána policie, ale detektiv inspektor Alan Tate řekl reportérům, že nemá žádné důkazy, které by naznačovaly cizí zavinění.

Danny, syn devětadvacetileté Simone Willsové, byl nejstarší ze šesti sourozenců, z nichž podle zaručených informací sousedů měl každý z nich jiného otce.

Jeho trestní rejstřík zahrnoval drogy, rušení veřejného pořádku a násilné trestné činy. Uvěznění následovalo po usvědčení z násilné krádeže láhve vodky z Aliho večerky s alkoholem na Broadlands Estate v Southmeadu. Během krádeže ohrožoval Wills majitele obchodu Aliho Khana loveckým nožem a hrozil, že „mu podřízne ten jeho pákistánský krk“. V době spáchání tohoto trestného činu porušil podmínku za protispolečenské chování v zákazu vycházení, která mu byla dva týdny předtím uložena za držení cracku.

Zástupce Hnutí obyvatel Southmeadu Stephen Shah toho dne prohlásil, že Wills byl „dobře známý mladistvý postrach a hrozba pro společnost, jehož smrt by měla být výstrahou všem mladým chuligánům.“

Bristol Evening Post

Krátká životní cesta Dannyho Willse skončila krátce před rozbřeskem jednoho nádherného jarního rána: v sobotu 14. dubna. Willsovi bylo osudovou shodou náhod čtrnáct let a svým předčasným skolem získal pochybnou slávu jako nejmladší případ úmrtí ve vězení v moderní době.

Nikdo, kromě jeho matky a nejstarší z jeho tří sester, neuronil nad jeho skolem ani slzu.

Dannyho tělo zabalili do bílého igelitu a přes víkend uložili na vozík na chodbě márnice Okresní nemocnice Severn Vale.

V pondělí v osm ráno si patolog Nick Peterson, hubený pětáctýřicetiletý maratonský běžec, prohlédl podlitiny, které vedly od hrdla kolmo nahoru, a usoudil, že šlo o sebevraždu, ale protokol přesto vyžadoval kompletní pitvu.

koronera Severn Vale. Stálo v ní:

I Choroba nebo stav

přímo vedoucí ke smrti

(a) Asfyxie v důsledku škracení

Předchozí příčiny

(b) Žádné

II Další významné

stavy přispívající k úmrtí, avšak NEsouvisející s onemocněním nebo stavem, které ho zapříčinily.

Žádné

*Přítomná morbidita, ale dle názoru patologa
NEsouvisející s úmrtím*

Žádná

*Je třeba provést další laboratorní vyšetření,
které může ovlivnit příčinu smrti?*

Ne

POZNÁMKY

Tento čtrnáctiletý chlapec byl nalezen ve svém zamčeném pokoji v zabezpečeném nápravně výchovném zařízení oběšený na improvizované smyčce z prostěradla. Vertikální podlitiny na jeho krku, absence fraktury jazyčky a lokalizovaná nekróza v mozku odpovídají sebevraždě.

Harry, životem znužený pětapadesátník, který zápasil se svou nadváhou, lehkou angínou a finanční zátěží v podobě čtyř dospívajících dcer, oficiálně otevřel šetření v úterý 17. dubna a hned ho zase odložil s tím, že čeká na další zjištění. Vrátil se k němu o dva týdny později, 30. dubna a během dne sbíral důkazy od několika členů personálu zaměstnaných v Portsheadském zařízení. Vyslechl si jejich navzájem se doplňující výpovědi a osmičlenné porotě doporučil, aby

vyhlásila verdikt o sebevraždě.

Druhý den vyšetřování mu členové poroty vyhověli.

Ve středu 2. května se Harry rozhodl, že nepovede šetření úmrtí patnáctileté drogově závislé Kathy Taylorové, a místo toho podepsal úmrtní list potvrzující, že zemřela v důsledku předávkování nitrožilně aplikovaným heroinem. To byl jeho poslední významný čin v Úřadu koronera Jejího Veličenstva. O třicet šest hodin později, když se jeho žena probudila z neobvykle klidného nočního spánku, ho našla vedle sebe ležet úplně ztuhlého. Rodinný lékař a dlouhodobý přítel rodiny byl rád, že může jeho úmrtí přisoudit přirozeným příčinám – koronární příhodě – a ušetřit ho tak nedůstojné pitvy.

Harryho tělo bylo zpopelněno o týden později, tentýž den a ve stejném krematoriu jako tělo Dannyho Willse. Zřízenec pověřený smetením popela a úlomků kostí z roštu pece do kremulátoru, kde jsou rozdrceny na jemný popel, byl jako obvykle ne zcela svědomitý a urny předané příslušným rodinám obsahovaly pozůstatky několika zesnulých. Harryho urnu vysypali pozůstalí v rohu jednoho gloucestershireského pole, kde Harry kdysi svou ženu požádal o ruku. Během dojemného improvizovaného obřadu Harryho dcery nahlas přečetly úryvky z Wordswortha, Tennysona, Graye a Keatse.

Dannyho ostatky byly rozprášeny v Zahradě vzpomínek, která patřila ke krematoriu. Na mramorové desce umístěné mezi růžovými keři stálo „Krásu popelu“, ale z úcty ke všem náboženstvím vyjma toho, které tato slova útěchy a inspirace nabízelo, byl odkaz na bibli vydlabán.

Harry by se nad tím pousmál, zavrtěl by hlavou a podivil by se těm maličkým úzkoprsým duším, které rozhodovaly, jakou část pravdy by měli ostatní znát.

2

Jenny Cooperová, atraktivní, i když ne vyloženě krásná žena, která nedávno překročila práh čtyřicítky, seděla s odhodlaným výrazem naproti doktoru Jamesi Allenovi. Odhadovala, že nemocniční psychiatr je minimálně o deset let mladší než ona, a že se ze věch sil snaží nenechat se jí zastrašit. Kolik vysoce kvalifikovaných žen tak asi mohl potkat zde, v malé moderní nemocnici v Chepstow – v nudném městečku, kde lišky dávají dobrou noc?

„Neměla jste během minulého měsíce nějaké záchvaty paniky?“ mladý lékař listoval mnohastránkovými poznámkami v Jennyině kartě.

„Ne.“

Zapsal si její odpověď. „Hrozily nějaké?“

„Prosím?“

S trpělivým úsměvem na rtech k ní vzhlédl. Všimla si úhledně učesané pěšinky a pečlivě zavázané kravaty. Napadla ji otázka, co všechno o sobě tají on.

„Dostala jste se do nějaké situace, která spustila symptomy paniky?“

V duchu prolétla několik minulých týdnů a měsíců: napětí při pracovních pohovorech, povznesená nálada, když ji jmenovali koronerkou, impulzivní rozhodnutí koupit si dům na venkově, vyčerpání ze stěhování bez jakékoli pomoci, zdrcující vina, že jednala tak unáhleně a čistě ve vlastním zájmu.

„Myslím –“ zaváhala – „že mě nejvíc znervózní, když volám svému synovi.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli možnosti, že to zvedne jeho otec.“

Dr. Allen přikývl, jako by to dobře zapadalo do jeho nekonečných zkušeností.

„Můžete mluvit konkrétněji? Můžete přesně specifikovat, čeho se bojíte?“

Jenny vyhlédla z přízemního okna na kousek zahrady, zelenou plochu, jejíž sterilní úhlednost zcela odporovala jejímu původnímu účelu.

„Neustále mě viní... I když to byly jeho aféry, které znamenaly konec našeho manželství. To on trval na tom, abych si udržela kariéru, zatímco jsem se snažila být matkou, to on se rozhodl bojovat za svěřením syna do péče. Přesto z toho viní mě.“

„Jak vás hodnotí?“

„Jako sobeckou neschopnou nulu.“

„Skutečně vám to řekl?“

„To ani nemusel.“

„Říkala jste, že vás podporoval v kariéře... Je to názor, který teď prezentujete jako svůj vlastní?“

„Myslela jsem, že jde o psychiatrii, ne o psychoanalýzu.“

„Ztráta opatrovnictví syna určitě rozdmýchala všechny složité emoce.“

„Neztratila jsem ho. Souhlasila jsem, aby bydlel u svého otce.“

„Ale přesně to on chtěl, nebo ne? Vaše nemoc otřásla jeho důvěrou ve vás.“

Pohled, který po něm střílila, naznačoval, že už zachází příliš daleko. Nepotřebovala, aby jí nějaký třicetiletý šarlatán říkal, proč jsou její nervy napjaté k

prasknutí. Potřebovala jen další předpis na temazepam.

Dr. Allen si ji zamyšleně prohlížel. Poznala na něm, že ji vidí jako případ, který je třeba rozlousknout.

„Nemáte pocit, že když přijmete místo koronera, nastane nebezpečí, že se budete přepínat?“

Jenny spolkla slova, která by na něj nejradyji vychrlila, a přinutila se ke shovívavému úsměvu.

„Tuto funkci jsem vzala, protože je předvídatelná, bezpečná a dobře placená. Nemám nad sebou šéfa. Nikomu se nezodpovídám.“

„Kromě mrtvých... a jejich rodin.“

„Po patnácti letech práce v oblasti rodinného práva pro mě budou mrtví vítanou úlevou.“

Zdálo se, že ho její odpověď zaujala. Se soustředěným výrazem se naklonil dopředu a chystal se toto téma prozkoumat hlouběji. Jenny jeho pokusy ukončila: „Podívejte, symptomy jsou stále slabší. Dokážu pracovat, dokážu fungovat a slabá medikace mi pomáhá dostat život znovu pod kontrolu. Vážím si vašeho zájmu, ale nejspíš budete souhlasit, že dělám vše pro to, abych navedla svůj život do správných kolejí.“ Pohlédla na hodinky. „Teď už ale opravdu musím jet do práce.“

Dr. Allen se opřel zády o opěradlo. Její reakce ho rozladila. „Kdybyste tomu dala šanci, jsem přesvědčený, že bychom mohli postoupit dál a možná zcela eliminovat nebezpečí, že se opět zhroutíte.“

„Nezhroutila jsem se.“

„Dobrá, prodělala jste tedy, řekněme, epizodu. Neschopnost vypořádat se s danou situací.“

Jenny zachytila jeho upřený pohled a uvědomila si, že jak byl mladý a netaktní, vychutnával si moc, kterou nad ní měl.

„Jistěže nechci, aby se to někdy opakovalo,“ souhlasila. „Ráda budu v této diskuzi někdy pokračovat, velice jste mi pomohl, ale teď už opravdu musím jít. Je to můj první den v úřadu.“

Psychiatr sáhl po svém diáři, očividně spokojený, že souhlasila s další schůzkou. „Za čtrnáct dnů v pátek tu mám ambulanci – co takhle o půl šesté, abychom si mohli povídat tak dlouho, jak bude potřeba?“

Jenny se usmála a odhrnula si tmavé vlasy z obličeje. „To zní skvěle.“

Zapsal si termín schůzky a zeptal se: „Nebude vám vadit, když se vás ještě

zeptám na pár otázek, abychom vyhověli předpisům?”

„Jen do toho.“

„Dala jste si v poslední době projímadlo nebo jste úmyslně zvracela?”

„Berete to důkladně.“

Podal jí kartičku s datem návštěvy a přitom čekal na odpověď.

„Občas.“

„Měla jste pro to nějaký konkrétní důvod?”

Pokrčila rameny. „Nerada se cítím tlustá.“

Bezděky pohlédl na její nohy a lehce se začervenal, když si uvědomil, že si toho všimla. „Jste ale velmi štíhlá.“

„Děkuji. Zjevně to funguje.“

Sklonil hlavu k notesu, aby zakryl rozpaky. „Užívala jste nějaké léky bez předpisu?”

„Ne.“ Sáhla po své zářivě nové kožené aktovce. „Už je to vše? Slibuji, že vás nebudu žalovat.“

„Už jen jednu poslední otázku. V poznámkách z vašich návštěv u doktora Travise jsem se dočetl, že máte dvanáctiměsíční mezeru ve vzpomínkách z vašeho dětství – mezi čtvrtým a pátým rokem.“

„V jeho poznámkách by neměla chybět ani skutečnost, že mezi pátým a pětatřicátým rokem jsem byla relativně šťastná.“

Doktor Allen trpělivě složil ruce v klíně. „Těším se, že vás budu mít jako pacientku, paní Cooperová, ale měla byste vědět, že ta obranná zeď, kterou jste si kolem sebe vystavěla, se nakonec zborťí. Bude lepší, když si ten čas zvolíte sama, než si on najde vás.“

Jenny sotva znatelně přikývla. Cítila, jak jí začíná bušit srdce, jak jí v hlavě narůstá tlak a jak se její zorné pole po stranách rozmazává. Rychle vstala a zlostí nad svou slabostí přebila narůstající pocit paniky. Snažila se, aby mluvila uvolněně, ale věčně. „Určitě se nám bude dobře spolupracovat. Mohu teď požádat o ten recept?”

Psychiatr se na ni zadíval. Sáhl po peru. Cítila, že vnímá její symptomy, ale byl příliš zdvořilý na to, aby je nějak komentoval.

Jenny si v lékárně vyzvedla tabletky a hned, jak sedla do auta, si dvě vhodila do úst a zapila je plným douškem dietní limonády. Ujišťovala se, že to, co cítí, je pouze rozechvění z prvního dne v práci. Zatímco čekala, až lék zabere, zkontrolovala v toaletním zrcátku svůj vzhled a pro tentokrát byla celkem

spokojená s tím, co vidí. Není to špatné, přinejmenším na povrchu. Vypadala lépe než matka v jejím věku...

Po několika vteřinách ucítila, že léky začínají zabírat, uvolňují svaly a krevní cévy a tělem se jí šíří teplo jako po vypití skleničky chardonnay na lačný žaludek. Nastartovala a vyjela se svým stárnoucím golfem z parkoviště.

Pustila rádio naplno a auto se zaplnilo hlasitým zpěvem Tiny Turner. Propletla se hustým provozem směrem k obchvatu města, najela na východní úsek dálnice M4 a sešlápla plynový pedál k podlaze. Jela vstříc slunci. Stotřicetikilometrovou rychlostí prolétla několikakilometrovým úsekem starého Severn Bridge. Dvě věže, na kterých byl most nepochopitelně zavěšený na ocelových, zdánlivě tenkých lanech, jí připadaly nádherné, jako symboly neotřesitelné síly a příslibu. Pohlédla přes jasně modrou vodu až k zamlženému horizontu. Snažila se na všechno dívat z té pozitivní strany. V rozmezí jednoho roku prošla emocionálním zhroucením, které jí přinutilo odejít z práce, přežila hořký rozvod, ztratila svého dospívajícího syna ze své péče a podařilo se jí začít znovu s novým domovem i kariérou. Byla zraněná, ale ne zlomená. A více než kdy předtím si byla jistá, že to, co vytrpěla, ji jen posílí.

Manévrovala hustým provozem do centra Bristolu a připadala si neporazitelná. Co může ten psychiatr vědět? Co ten kdy přežil?

K čertu s ním. Jestli bude ještě někdy potřebovat tabletky, objedná si je přes internet.

Její nové působiště sídlilo v trochu zchátralém gregoriánském městském domě na Jamaica Street, jednu odbočku od jižního konce Whiteladies Road. Chvilí se pokoušela najít parkovací místo poblíž budovy, ale nakonec to vzdala, zaparkovala opodál a napoprvé k ní došla pěšky. Budova nepůsobila zrovna velkolepě – třetí dveře od křižovatky s hlavní ulicí, situované mezi zanedbaně působící asijskou prodejnou se smíšeným zbožím a ještě zchátralejší trafikou na rohu. Došla ke vstupním dveřím a podívala se na dvě mosazné cedulky. V prvním a druhém patře sídlila architektonická firma Planer a spol. a přízvěmi patřilo jí: Úřad koronera Jejího Veličenstva, okres Severn Vale.

Znělo to tak formálně, tak institucionálně. Bylo jí dvaatřicet let, mívala záchvaty, četla si v posteli brakové časopisy, poslouchala reggae a kouřila cigarety, když toho moc vypila. Ale teď stála tady a měla odpovídat za šetření všech nepřirozených úmrtí na velké části území severního Bristolu a jižního

gloucesterského hrabství. Byla koronerka: zástupkyně úřadu, jehož vznik se podle jejího rychlého průzkumu datoval do roku 1194. Cítila, jak temaze-pam pomalu přestává působit. Vylovila svazek klíčů, který dostala, a odemkla dveře.

Vstupní hala vymalovaná do mdlého světlezeleného odstínu působila fádne. Tmavé dubové schodiště se stáčelo do prvního patra a výš. Jeho důstojnou velkolepost naprosto nedůstojně ničil šedivý průmyslový koberec, který takřka zakrýval podlahová prkna. Chmurný efekt doplňovaly plastové cedulky na stěnách, které vedly návštěvníky nahoru nebo doleva ke dveřím, částečně vyplněným špinavým mléčným sklem a označeným nápisem „Úřad koronera“. Interiér jejího nového působiště působil ještě ponuřejším dojmem. Zavřela za sebou dveře, rozsvítila zářivky a prohlédla si velkou, ošumělou recepci. V duchu si udělala poznámku, že je třeba co nejdříve znovu vymalovat. Postarší počítač a telefon ležely na stole, který vypadal ještě starší než ona. Za stolem stála řada šedivých katalogových skříní podobně staršího data a usychající monstera. Na protější straně místnosti se krčily v pravém úhlu dvě propadlé pohovky kolem podlouhlého levného konferenčního stolku, na kterém ležel výběr ohmataných časopisů Reader's Digest. Nejvyšším bodem místnosti bylo vysoké křídlové okno shlížející do prostorného světlíku, do kterého architekti z horního patra – dle jejího předpokladu – umístili dva květináče s oleandry a stylovou moderní lavičku.

Z místnosti vedly troje vnitřní dveře: jedny do účelně zařízené, nedávno modernizované kuchyňky, druhé do šatny a třetí, masivní a původního vzhledu, do její kanceláře.

Prostá místnost o velikosti necelých pět krát pět metrů nemohla předtím patřit nikomu jinému než muži středního věku. Uprostřed stál těžký viktoriánský stůl posetý spisy a dokumenty. Další spisy a neuspořádané papíry ležely v hromádkách na podlaze. Zaprášené horizontální žaluzie zcela zakrývaly to, co mělo být nádherným oknem stíněným okenicemi, s výhledem do ulice.

Dvě stěny zabíraly police od podlahy až ke stropu, plné sbírek soudních rozhodnutí All England Law Reports a Weekly Law Reports. Zbývající volné místo na zdech zabíraly tradiční reprodukce venkovských a golfových scénérií a imatrikulační fotografie z Jesus College v Oxfordu z roku 1967. Jenny si pozorně prohlédla obličeje dlouhovlasých studentů oblečených v akadem-

ických talárech a bílých kravatách a během chvilky našla Harryho Marshalla – štíhlého čtveráckého teenagera, který stranou hleděl do kamery a špulil rty jako mladý Mick Jagger.

Všimla si nedopitého šálku s kávou, který ležel na římse nad postarším plynovým krbem. Nějaký morbidně orientovaný instinkt jí zavelel šálek zvednout a studovat tenký povlak plísně, který plaval na povrchu. Představovala si Henryho, jak ztěžka dýchá ústy a upíjí ze šálku jen pár hodin před smrtí a prolétlo jí hlavou, jaký asi bude konec její kariéry.

Koutkem oka zachytila blikající světýlko na pracovním stole. Záznamník, který vypadal jako památka na osmdesátá léta, hlásil dva vzkazy. Odložila šálek a stiskla tlačítko pro přehrání. Z reproduktoru zapraskal hlas rozrušené mladé ženy, potlačující slzy: „Tady je Simone Willsová. To, co o mně psali v novinách, není pravda. Nic z toho není pravda.... A opravdu jsem volala do centra a řekla jsem jim, jak na tom Danny je. Ta žena lže, když tvrdí, že jsem nevolala...“ Rozvzlykala se a v slzách pokračovala: „Proč jste mi nedovolil předložit důkazy? Řekl jste mi, že mám promluvit. Slíbil jste –“ Přístroj zapípal a umlčel ji.

Další vzkaz byl také od Simone Willsové. Tentokrát se ovládala a mluvila rázným tónem: „Zpackal jste to a vy to víte. Jestli nemáte žaludek na to, abyste zjistil, co se stalo, udělám to sama. Najdu pro Dannyho spravedlnost. Jste zbabělec. Jste jako všichni ostatní.“ Cvak. Tentokrát Simone přístroj předběhla.

Danny Wills. Jenny si vzpomněla, že četla o mladém delikventovi, který zemřel ve vězení. Získala dojem, že jeho matka je drogově závislá, jedna z té spodiny, na kterou si přivykla ve své předchozí práci. Když slyšela její rozzlobený hlas, přepadl ji nepřijemný pocit dějá vu. Jako právnička, k jejíž dennodenní práci patřilo násilné odebírání zanedbávaných dětí neschopným a leckdy i týrajícím rodičům, měla už dost hysterických emocí. Doufala, že jako koronerka se ocitne z dosahu rozrušených a žalem zlomených lidí.

„Dobrý den,“ zazněl z recepce ženský hlas. „Jste to vy, paní Cooperová?“

Jenny se otočila a spatřila ve dveřích ženu něco málo přes padesát let. Měla úhledně nakrátka ostříhané odbarvené blond vlasy. Byla pevně stavěná, avšak bez známky nadváhy a měla oblečený béžový baloňák a elegantní tmavomodrý kostým. Její opálená pokožka kontrastovala s bílou halenkou.

„Alison Trentová, policistka ve službách koronera. Žena se zdrženlivě usmála a natáhla ruku k pozdravu.

Jenny jí úsměv opětovala a podala jí ruku. „Jenny Cooperová. Už už jsem si

říkala, jestli tu ještě jste.“

„Nechtěla jsem sem chodit, co pan Marshall zemřel. Nevěděla jsem, jestli tu můžu s něčím hýbat.“

„V pořádku.“ Jenny čekala na další vysvětlení, ale Alison už s ničím dalším nepřišla. Cítila z ní rozpaky, ba dokonce nepřátelství. „Ale když jste tady nebyla, kdo se staral minulé čtyři týdny o případy?“

„No přece já,“ řekla Alison udiveně, možná i trochu pobouřeně. „Nepracuji tady. Mám kancelář na policejní stanici. To vám neřekli?“

„Na policejní stanici? Ne. Jen jsem předpokládala...“

„Dříve jsem pracovala na kriminálce. To je výhoda mé práce – dali mi kancelář. Musím přiznat, že je o něco hezčí, než tahle.“

Jenny se pousmála, když si uvědomila, že před ní stojí žena, která jakoby nic přišla opět do práce. Vzhledem k tomu, co dosud viděla, by se tohle nemělo dít.

„Nejspíš bych vás měla nechat, ať se tu trochu zabydlíte, než na vás přehodím nějaké spisy,“ usoudila Alison. „Teď toho sice zrovna moc není – jen obvyklé zprávy z nemocnice, pár úmrtí při dopravních nehodách.“

„Nepodepisujete přece úmrtní listy?“

„Osobně ne. Volám panu Hammerovi, zástupci koronera v Bristolském centrálním úřadu. Dá mi souhlas a já je podepisuji jeho jménem.“

„Aha,“ řekla Jenny a v duchu si udělala obrázek tohoto pohodlného uspořádání. Zástupce koronera z jiné části města, který se ani neobtěžuje na spisy podívat a dá na slovo policistky v důchodu, že není třeba další vyšetřování. „Nevím, co vám řekli, paní Trentová, ale Ministerstvo spravedlnosti mi dalo jasně najevo, že mám provést důkladnou prověrku tohoto úřadu a udělat z něj součást moderního systému úřadů koronera. První krok bude dostat vše pod jednu střechu.“

Alison na ni nedůvěřivě pohlédla. „To mám mít kancelář tady?“

„To snad dává smysl. Byla bych ráda, kdybyste si sem co nejdříve přenesla všechno, co máte na stanici. Určitě přineste spis Dannyho Willse. A ráda bych viděla všechny aktuální případy ještě dnes dopoledne – vezměte si taxi, pokud bude třeba.“

„Nikdo mi neřekl ani slovo,“ namítala Alison. „Nemůžu jen tak odejít. Byla jsem tam pět let.“

Jenny nasadila svůj nejformálnější tón. „Doufám, že to pro vás nebude příliš

namáhavé, paní Trentová, ale je to třeba udělat. A rychle.“

„Jak chcete, paní Cooperová,“ opáčila Alison prudce, vypochoďovala do recepce a zamířila ke vstupním dveřím.

Jenny se opřela o desku stolu a zhodnotila situaci. Další věc, se kterou nepočítala: problémová podřízená, bezpochyby žárlivá a zahořklá ze stovky různých důvodů. Rozhodla se, že si hned od začátku prosadí svou autoritu. To nejmenší, co potřebovala, aby mohla dělat svou práci, byl nekritický respekt svého personálu.

Je čas určit priority. Místnost zoufale potřebovala uklidit, ale to počká. Nejurgentnějším úkolem bylo projít Marshallovy papíry a zjistit, co vyžaduje přednostní pozornost.

Ale nejprve potřebovala kávu. Silnou.

Za rohem, na Whiteladies Street objevila brazilskou kavárnu Carioca, kde prodávali ristretto a dortíky s vanilkovou náplní. Koupila si jedno ristretto do kelímku s víčkem a k němu jeden dortík a za pár minut byla zpátky v kanceláři.

Vedle stolu na podlaze našla hromádku asi dvaceti papírových složek. Každá ukrývala úmrtní list podepsaný v posledních několika dnech Marshallova života. Všechny vypadaly jako rutinní případy – většinou se jednalo o úmrtí v nemocnici – a všechny čekaly na to, až je Alison zařadí do nějakého manuálního kartotéčního systému, který obsluhovala.

Na stole ležely dvě neuspořádané hromádky složek. První obsahovala doklady a účtenky týkající se účetnictví úřadu. Dopis z místního úřadu – instituce, která paradoxně koronera zaměstnávala a platila mu výplatu a výdaje – Marshalla upozorňoval, že je v prodlení s letošními ročními výkazy.

Druhou hromádku tvořil náhodný výběr případů, z nichž některé už byly léta staré. Nahoře ležela průhledná plastová složka, která obsahovala novinqvé výstřižky ze začátku devadesátých let. Všechny pojednávaly o případech, které Marshall prošetřoval. Téměř na každém si zvýraznil nějakou část textu. Některé byly pečlivě vystřižené, jiné ledabyle vytržené, ale všechny byly staršího data.

Uprostřed toho chaosu objevila sbírku osobní korespondence, zatíženou nádobkou na inkoust, pokrytou tmavou krustou. Chvilí se probírala hromádkou platebních stvrzenek, výpisů z účtu, našla i upomínku od zubního lékaře. Nepotřebné vyřadila, ostatní srovnala do svazku a začala hledat nějakou

obálku, do které by je vložila. Prohrabala neuklizené šuplíky, našla tužky s olámanými tuhými, kancelářské sponky a nahromaděnou špínu, ale ani jednu obálku. Po posledním šuplíku to chtěla vzdát, ale všimla si, že těsně pod pracovní deskou, zasunutý pod okrajem stolu a skrytý prvním pohledu, je ještě jeden šuplík, mělčí, ale širší. Zatáhla za úchytku. Šuplík byl zamčený. Rozhlédla se, jestli se někde nepovaluje klíč, a pohled jí padl na plastový kelímeček s několika okousanými propisovacími pery. Obrátila ho dnem vzhůru a mezi prachem a drobnými mincemi našla, co hledala.

Otevřela šuplík. Obsahoval spoustu obálek různých tvarů a velikostí, ale také jednu již dobře známou papírovou složku. Marshallovu korespondenci nacpala do bublinkové obálky a tu pak nadepsala jeho jménem. Pak otevřela složku. Úplně nahoře na útlém svazku dokumentů ležela kopie úmrtního listu z 2. května. Byl to formulář B: oznámení koronera Matrice narození a úmrtí a sňatků, že na základě provedené soudní pitvy není další šetření úmrtí nutné. Zesnulá osoba se jmenovala Katherine Linda Taylorová, v době smrti jí bylo patnáct let a tři měsíce, a bydlela na Harvey Road 6 v Southmeadu. Jako místo úmrtí bylo uvedeno Bridge Valley, Clifton – nádherná rokle, přes kterou se klenul most Clifton Suspension Bridge. Jenny nejprve napadlo, že šlo o jednu z mnoha sebevražd – každý rok skočilo z mostu nemálo zoufalců. Jako příčina smrti bylo ale uvedeno „intravenózní předávkování diamorfinem“. Část Potvrzení pro kremaci zůstala nevyplněná, až na jedno slovo „pohřeb“.

V Jenny se probudil zájem. Obrátila list a objevila dvoustránkovou policejní zprávu, napsanou bombastickým nespisovným jazykem rukou policejního konstábla Campbella. Nějaký občan, který šel náhodou kolem, našel Kathyino tělo v počínajícím stadiu rozkladu v křoví necelých třicet metrů od hlavní cesty. Byla nalezena schoulená vsedě a vedle ní ležela prázdná injekční stříkačka. Rodiče mrtvé dívky nahlásili její zmizení sedm dní předtím. Měla za sebou sérii záškoláctví, úteků z domova a drobnějších trestných činů.

Nebyla ani trochu připravená, co bude následovat: xeroxová kopie policejní fotografie Kathyina těla z místa nálezu. Drobná, štíhlá postava byla oblečená v džínsech s širokým bílým opaskem, bílých páskových sandálech na vysokém podpatku, které ladily s opaskem, a krátkém růžovém tričku. Dívčiny jemné ruce se skvrnami rozkladu objímaly kostnatá kolena. Dlouhé rozčuchané světlé vlasy spadaly dopředu a zakrývaly dívčin obličej. Brada spočívala na hrudi.

Jenny dlouho zděšeně hleděla na fotografii a vstřebávala každičkový detail. Fas-

cinovala ji barva dívčiny kůže: zářivě bílé sandály v kontrastu k tlejícímu tělu. V duchu si představila, jak by to na místě činu vypadalo, kdyby dívku našli o několik týdnů později: zbývala by na těle ještě nějaká tkáň nebo by tam seděla kostra v oblečení?

Rychle představu zaplašila, obrátila list a čekala, že uvidí pitevní zprávu, žádná tam ale nebyla. To bylo divné. Každý jiný spis, který dosud prohlédla, měl stejnou skladbu: policejní zprávy, pitevní zprávu, úmrtní list. A proč byla zrovna tahle složka zamčená ve stole?

Jenny sice strávila většinu doby během minulých tří týdnů studováním koronerského práva, ale cítila, že se ocitla na nejisté půdě.

Otevřela aktovku a vylovila z ní svůj již značně ohmataný výtisk Jervise, základní příručku a bibli každého koronera. Potvrdilo se jí to, co očekávala. Paragraf 8 (1) Koronerského zákona z roku 1988 vyžadoval šetření, kdykoli se jednalo o násilnou nebo nepřirozenou smrt. A rozhodně neexistuje nepřirozenější úmrtí než možná sebevražda nebo náhodné předávkování, tak jak proboha mohl Marshall něco potvrdit, aniž by dodržel postup podle zákona?

Ověřila si data: tělo bylo nalezeno 30. dubna, policejní zpráva nesla datum 1. května a Marshall podepsal úmrtní list 2. května. Vybavilo se jí, že Marshall zemřel záhy nato v prvním květnovém týdnu. Možná mu už nebylo dobře a spěchal. Nebo chtěl ušetřit dívčinu rodinu utrpení spojenému s šetřením. Tak nebo tak, jestliže šetření neproběhlo, znamenalo to do očí bijící porušení pravidel. Přesně takové praktiky měli všichni koroneři podle pokynů Ministerstva spravedlnosti vymýtit.

Alison se vrátila asi za hodinu. Jenny cítila vlnu nevole, ještě než policistka ostře zaklepala na pootevřené dveře.

Pokusila se o veselý tón. „Dále.“

Alison donesla těžkou nylonovou sportovní kabelu do své kanceláře a pustila ji na podlahu.

„To je všechno, co jsem našla a co se projednávalo ode dne, kdy zemřel. Ty v modrých složkách nahoře jsou stále otevřené. Měli jsme průměrně pět úmrtí za den, někdy více.“

„Děkuji. Pokusím se je projít.“

„Zařídila jsem dodávku, ale může přijet až zítra odpoledne. Na stanici mám půl tuctu pořadačových skříněk. Nevím, kam je tady chcete poskládat.“

„Jsem si jistá, že spousta spisů bude moci jít do archivu,“ odvětila Jenny a odmítla vzít na vědomí Alisonin trpitelský tón. „Pokud máme několik posledních let tady. Dříve nebo jen o něco později budeme beztak muset převést celý systém do počítače.“

„Cože?“

„Určitě jste už s počítači pracovala, nebo ne?“

„Jen když se tomu nedalo vyhnout. Už jsem zažila, jak dokážou práci zničit.“

„Všichni koroneři budou muset používat standardní systém. V budoucnu nás budou praktičtí lékaři i nemocniční lékaři informovat o všech úmrtích emailem, nejen o těch, ke kterým nebudou moci napsat úmrtní list. Víte, že se Haroldu Shipmanovi podařilo zavraždit dvě stě padesát svých pacientů a ani jeden z jejich případů nepřistál koronerovi na stole?“

„To se tady nemůže stát. Tady známe všechny zúčastněné lékaře osobně.“

„A to je jedna část problému.“ Jenny zdůraznila každé slovo: „Nenávidím byrokracii víc než kdokoli jiný, ale zneužití důvěry byl důvod, proč se dostal do rejstříku.“

Alison se zamračila. „Nejspíš jsem neměla očekávat, že budeme pokračovat přesně tak, jak to bylo dřív. Je to v lidské povaze chtít měnit věci.“

„Doufám, že spolu budeme vycházet dobře, paní Trentová.“ Alisonina tvář zůstala jako vytesaná z kamene. „Slyšela jsem o vás jen to nejlepší. Při pohovoru mi říkali, že pro pana Marshalla jste byla nepostradatelná. Jsem si jistá, že pro mě budete taky.“

Výraz starší ženy trochu změkkl, napětí v obličejí povolilo. „Omlouvám se, jestli vám připadám trochu nervózní, paní Cooperová.“ Odmlčela se. „S panem Marshalllem jsem spolupracovala léta a postupně se z nás stali dobří přátelé. Byl to tak hodný člověk. O všechny se staral. Nebyla jsem tu od...“ Nechala větu nedokončenou, trochu se jí zadrhl hlas.

„Chápu.“ Jenny se usmála, tentokrát upřímně. Alison jí úsměv opětovala.

Napětí mezi nimi povolilo. A bylo vyhlášeno jedno nepsané příměří.

Alisonin pohled se zastavil na prázdném kartonovém kelímku od kávy, který stál na Jennyině stole. „Chcete ještě jednu? Jdu si koupit pro sebe, omlouvám se, že tu toho v kuchyňce moc není. Polepším se a doplním zásoby.“

„Díky.“ Jenny sáhla po kabelce a hledala peněženku.

„To je v pořádku, zaplatím je.“

„Ne, ne, zapomněla bych na to.“ Jenny vylovila dvacetilibrovou bankovku a

podala ji Alison. „To by mělo stačit i na ostatní věci.“

Alison na moment zaváhala a pak bankovku s povděkem přijala, složila ji a strčila do kapsy baloňáku. „Děkuji, paní Cooperová.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Nejspíš budete chtít tuhle místnost trochu zkrášlit. Roky se tu toho nikdo ani nedotknul.“

„Pár dnů to vydržím, uvidíme, co nás napadne.“

„Harry pořád tvrdil, že to tu vymaluje, ale nikdy se k tomu nedostal. Myslím, že toho měl hodně – manželku a čtyři dcery na škole a na univerzitě. Byl už taky dědeček.“

Jenny si vzpomněla na fotografii Kathy Taylorové. „Ještě než půjdete, paní Trentová –“

Sáhla po složce.

„Alison.“

„Jistě –“

„Nebojte se, budu vám říkat paní Cooperová. Stejně mi to více vyhovuje.“

„Jak chcete.“ Jenny pokrčila rameny, ale ulevilo se jí, že si ušetřila trapné vysvětlování, že trvá na svém formálním oslovení. Nesnesla, aby jí v práci někdo oslovoval křestním jménem. Otevřela složku a vytáhla úmrtní list. „Tohle jsem našla zamčené v šuplíku.“

„Pamatuji si na to. Mladá dívka, která se předávkovala.“

„Nezdají se mi na tom dvě věci. Chybí pitevní zpráva, a pokud existuje možnost sebevraždy, mělo být v každém případě provedeno šetření.“

Alison reagovala překvapeně. „Policie ani nenaznačila, že mohlo jít o sebevraždu. Narkomani se občas předávají.“

„Přesto jde o nepřirozené úmrtí.“

„Pan Marshall nerad zbytečně rozrušoval pozůstalé příbuzné, pokud k tomu nebyl vážný důvod. K čemu by to bylo dobré?“

Jenny usoudila, že nemá smysl pouštět se do vysvětlování. Převýchova její úřadující policistky bude vyžadovat více než stručnou lekci z Koronerského zákona.

„A co pitevní zpráva? Nemohl přece podepsat úmrtní list, aniž by ji četl.“

„Už se k tomu nedostal. Když se poštěstí, dostaneme písemnou zprávu tři týdny po úmrtí. Patolog mu vždycky po pitvě zavolal výsledky a papíry pak dorazily za nějakou dobu.“

„Tři týdny?“

„Nezapomeňte, že mluvíme o Národní zdravotní péči.“

Alisonin telefon se rezezvnil. „Promiňte.“ Vyloučila telefon z kapsy a ohlásila se. „Úřad koronera... Dobrý den, pane Kelso... Aha... Samozřejmě. Dám paní Cooperové hned vědět... Ano, právě začala. Provedu.“ Ukončila hovor a obrátila se k Jenny. „To bylo z pohotovosti ve Vale. Čtyřiapadesátiletý bezdomovec zemřel při příjmu, zřejmě na selhání jater. Pitva proběhne dnes odpoledne.“

„A zprávu můžeme čekat za měsíc?“

„Jestli chcete, dám vám číslo na pitevnu. Můžete jim zavolat a představit se.“ Vzala kousek papíru a napsala na něj číslo s bristolskou předvolbou. „Dovoláte se na záznamník doktora Petersona – lékaře patologa. Obvykle je docela spolehlivý a zavolá.“

Jenny se opět podívala na složku a ucítila nepříjemné sevření žaludku. Ať už měl Marshall jakýkoli motiv, jeho zacházení s případem bylo přinejmenším nedbalé a ona teď měla za povinnost jeho nepořádek uklidit.

„Ne, myslím, že za nimi raději zajdu osobně a zjistím, jestli nemůžeme ten proces trochu urychlit.“

„Můžete to zkusit,“ řekla Alison. „Ještě chcete tu kávu?“

„Dám si ji, až se vrátím.“

„Byla už jste někdy na pitevně?“

„Ne.“

„Jen vás chci varovat – může to být trochu šok. Pana Marshalla by tam nedostali ani párem volů.“

Alison počkala, až dozněl zvuk Jennyiných kroků, a pak si tiše sedla za svůj psací stůl. Dlouho bez hnutí seděla, pak sáhla do své aktovky a vytáhla tlustý svázaný dokument. Obracela stránky a očima nervózně těkala pohledem ke dveřím, jako by měla strach, že ji každou chvíli může někdo spatřit. Když se na schodech ozvaly něčí hlasy, rychle dokument zaklapla a strčila ho zpátky do aktovky. Ještě dlouho poté, co hlasy na chodbě ztichly, seděla za stolem a hleděla přes recepci do otevřených dveří kanceláře, kde by si přála vidět Harryho Marshalla. V očích ji pálily slzy, které se ne a ne spustit.